

Arrest

nr. 186 635 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart minderjarig te zijn en op 7 oktober 2015 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 13 oktober 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Een medisch onderzoek door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen leert dat verzoeker een leeftijd heeft van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Op basis hiervan beslist de dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie dat verzoeker meerderjarig is en niet voldoet aan de voorwaarden voor een plaatsing onder deze dienst.

1.3. Bij beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2016 wordt verzoeker voorlopig ter beschikking gesteld van de Regering tot er een

definitieve beslissing wordt genomen inzake zijn asielaanvraag en dit ter vrijwaring van de openbare orde en van de nationale veiligheid. Er wordt geduid dat verzoeker zich verdacht heeft gemaakt aan verdachte handelingen en gedrag in verband te brengen met gewelddadig radicalisme, feiten waarvoor op 28 juli 2016 door de lokale politie van Charleroi een proces-verbaal werd opgesteld.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 november 2016, inzake het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 179 056 van 7 december 2016 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Eveneens op 7 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op 8 december 2016 ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [N.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.12.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[X] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[...].

Betrokkene heeft zich verdacht gemaakt aan verdachte handelingen en gedrag in verband te brengen met gewelddadig radicalisme (PV CH45L1043511/2016 van de lokale politie te Charleroi)

Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11, §§ 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht waaronder in het bijzonder het hoorrecht zoals dit ook is opgenomen in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het algemene rechtsbeginsel 'audi alteram partem', van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] A titre principal

Première branche

EN CE QUE la décision attaquée d'ordre de quitter le territoire est motivée uniquement par le fait :

- Que le requérant est suspecté d'avoir eu un comportement pouvant être mis en relation avec le radicalisme violent, se référant au PV CH45L1043 511/2016 ;

- Que, au vu de ces faits, le requérant peut être considéré comme pouvant compromettre, par son comportement, l'ordre public ;

Que la décision attaquée a été prise sans que la partie requérante ait été entendue au préalable ;

ALORS QUE l' Office des étrangers doit respecter son obligation de motivation formelle des actes administratifs telle qu'elle résulte des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 précitées ;

Que, premièrement, la décision est motivée par une seule référence légale : l'article 74/11, §1er, alinéa 2, 1° de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que cette disposition vise le cas où une interdiction d'entrée est décidée parce qu'aucun délai n'avait été accordé pour le départ volontaire ;

Que, pourtant, dans la motivation de la décision, on ne fait pas référence à cette absence de délai, mais uniquement au fait que le requérant est soupçonné d'un comportement en lien avec le radicalisme violent ;

Que, en conclusion, la base légale servant de fondement à la motivation de la décision est inadaptée ;

Que, deuxièmement, il faut rappeler que l'article 74/11, § 1er de la loi du 15.12.1980 prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1 ° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. » ;

Que la décision attaquée est motivée sur base de l'article 74/11, §1er, 1° ;

Qu'il faut ici rappeler que le fait que la décision d'éloignement jointe en pièce 4 n'accorde aucun délai pour le départ volontaire est formellement contesté dans le recours introduit contre cet ordre de quitter le territoire devant Votre Conseil, parallèlement au présent recours ;

Que, en effet, le recours introduit contre la décision d'ordre de quitter le territoire joint en pièce 4 devant Votre Conseil conteste l'absence de délai laissé pour le départ volontaire par la partie adverse ;

Que, s'agissant des décisions d'éloignement, l'article 74/14, § 3 énonce en effet que :

« 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1 ° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou;

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement (...) »

Que, en l'occurrence, dans l'ordre de quitter le territoire délivré en l'espèce et joint en pièce 4, le délégué du Secrétaire d'Etat a fait usage de cette possibilité, se fondant sur les points 1° et 3° pour justifier l'absence de délai laissé au requérant pour exécuter la décision ;

Que l'ordre de quitter le territoire, ainsi que son caractère immédiat, sont justifiés par le fait que le requérant présenterait un danger pour l'ordre public, se basant sur le PV de police joint en pièce 6, PV non joint à la décision attaquée ;

Que, pourtant, ainsi qu'il a été démontré plus haut, l'Etat belge ne démontre aucunement ses allégations;

Que, en l'espèce, la gravité des faits reprochés au requérant n'est absolument pas établie ;

Qu'il ne pourrait en être ainsi vu que le requérant n'a jamais été entendu sur les faits qui lui sont reprochés et n'a jamais pu avoir accès au dossier répressif contenant l'enquête pénale ;

Que, en outre, le risque de fuite n'est pas établi par le dossier et que la partie adverse ne l'étaye nullement ;

Que, dès lors, l'absence de délai laissé par l'ordre de quitter le territoire n'est pas conforme à la loi et que, dès lors, la décision d'interdiction d'entrée attaquée par le présent recours ne saurait baser sa motivation sur cette absence de délai laissé pour le départ volontaire ;

Que c'est pourtant ce qu'elle fait, la partie adverse se basant sur l'article 74/11, §1, al. 2, 1° de la loi du 15.12.1980;

Que, dès lors, la décision attaquée est illégale et non adéquatement motivée ;

Que, troisièmement, le requérant n'est pas en mesure de comprendre, à la lecture de la décision, la motivation de la décision attaquée ;

Que, en effet, se contenter d'affirmer que l'interdiction d'entrée est motivée car il aurait adopté des comportements évoquant le radicalisme violent, sans développer quels sont ces « faits » et sans joindre le PV mentionné à la décision attaquée, constitue une violation flagrante du principe général de motivation adéquate et formelle des actes administratifs ;

Que, quatrièmement, l'Office des étrangers doit également respecter les droits de la défense, principe général de droit, et le droit d'être entendu, qui est un principe général du droit de l'Union européenne ;

Que, dans son arrêt M. M. du 22 novembre 2012, la Cour de Justice de l'Union européenne fait référence à l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne pour définir la portée du droit d'être entendu qui, en tant que principe général du droit de l'Union, s'applique dans les rapports entre administrations nationales et administrés ;

Que, dans son arrêt Mukarubega c. Préfet de police, Préfet de la Seine-Saint-Denis du 5 novembre 2014 (affaire C-166/13), la Cour a affirmé qu'« il résulte clairement du libellé de l'article 41 de la Charte que celui-ci s'adresse non pas aux Etats membres, mais uniquement aux institutions, organes et organismes de l'Union. Partant le demandeur d'un titre de séjour ne saurait tirer de l'article 41, paragraphe 2, sous a) de la Charte un droit d'être entendu dans toute procédure relative à sa demande. Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. » (nous soulignons) ;

Que la Cour a rappelé, dans son arrêt Khaled Boudjlida c. Préfet des Pyrénées-Atlantiques du 11 décembre 2014 (affaire C-249/13), que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense qui est un principe général du droit de l'Union et que partant, il s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité ;

Qu'il faut donc considérer que le droit d'être entendu est applicable en l'espèce, en tant que faisant partie intégrante des droits de la défense, principe général du droit de l'Union ;

Que la décision attaquée est prise en application du droit de l'Union ;

Qu'il faut également rappeler que le principe de l'audition préalable est un principe général de droit administratif reconnu par la jurisprudence constante du Conseil d'Etat ;

Que, dans son arrêt M. G. c. N.R. du 10 septembre 2013, la Cour de Justice, à propos d'une décision de détention, a jugé que la violation du droit d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier à être entendu préalablement à une décision lui causant grief ne saurait entraîner sa remise en liberté que si cette violation a effectivement privé celui qui l'invoque de la possibilité de mieux faire valoir sa défense dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent ;

Que, en l'espèce, il est indéniable que la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent si la partie requérante avait été entendue ;

Que la partie requérante fait en effet l'objet d'une décision d'interdiction d'entrée motivée par des raisons de mise en danger de l'ordre public, motivation reposant sur l'existence d'un PV établi par la police Locale de Charleroi (joint en pièce 6) faisant état d'une possible radicalisation du requérant ;

Que le requérant n'a jamais été entendu, ni par la police, ni par un juge d'instruction, ni par le Procureur du Roi, par rapport aux faits qui lui sont reprochés ;

Que la seule communication reçue des autorités judiciaires en charge de cette affaire pénale est un courrier du Procureur du Roi du 1er décembre 2016 (pièce 5) qui, répondant au conseil du requérant après que ce dernier a formulé une demande d'accès au dossier répressif, se contente d'affirmer que « Faisant suite à votre demande du 2 novembre 2016, j'ai l'honneur de porter à votre connaissance que votre dossier est en information. Votre client sera entendu prochainement. » ;

Que, dès lors, la violation des droits de la défense et du droit d'être entendu du requérant est manifeste : il n'a été entendu ni dans le cadre de l'information pénale diligentée à son encontre, ni dans le cadre de la procédure administrative d'éloignement qui s'est traduite par la délivrance d'un ordre de quitter le territoire (pièce 4) et de la décision attaquée ;

Que le requérant nie absolument et formellement tout lien entre son comportement et le radicalisme violent ;

Que la lecture du PV de la police de Charleroi (pièce 6) sur lequel repose depuis le début la détention administrative du requérant ne permet d'ailleurs aucunement de conclure que les faits de radicalisme violents reprochés au requérant sont établis ;

Qu'il est en tout cas absolument inadmissible, dans un Etat de droit, d'expulser un requérant du territoire pour des motifs d'ordre public sans lui avoir donné l'occasion de s'exprimer et de donner son point de vue sur les faits qui lui sont reprochés ;

Que c'est d'autant plus le cas que le requérant a introduit en Belgique une demande d'asile qui, si elle a été rejetée par Votre Conseil, ne fait pas moins l'objet d'un recours en cassation administrative auprès du Conseil d'Etat qui sera introduit dans deux jours ;

Que le requérant conteste les conclusions des instances d'asile belges et affirme que, en cas de retour, il serait soumis à des traitements inhumains et dégradants prohibés par l'article 3 de la C.E.D.H. ;

Que la décision attaquée, empêchant le requérant de rentrer dans l'espace Schengen suite à une exécution possible de l'ordre de quitter le territoire délivré (pièce 4), risque de soumettre le requérant à un traitement inhumain et dégradant ;

Qu'il est évident que la partie adverse a manqué à son obligation générale de prudence, déduite des principes généraux de bonne administration, en délivrant au requérant une interdiction d'entrée sans l'entendre au préalable sur les faits personnels graves qui lui sont reprochés ;

Qu'il s'agit là d'éléments essentiels qui n'ont pas été pris en considération par la partie adverse, violant ainsi les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 précitée ;

Que, si la partie adverse avait pris ces éléments en considération, il ne fait aucun doute que la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent ;

Que, eu égard à la finalité du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause et qu'il lui appartient d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse ait délivré la décision attaquée ;

Que, pour toutes ces raisons, le droit d'être entendu, principe général de droit de l'Union, ainsi que le principe général de droit administratif audi alteram partem, ont été violés et que la décision doit être annulée ;

Que, dans le même ordre d'idées, la partie adverse ne pourrait utilement faire état du fait que, lors de la délivrance de la décision attaquée, elle n'avait pas connaissance du fait que le requérant n'avait jamais été entendu quant aux faits pénaux qui lui sont reprochés ;

Qu'il appartient à la partie adverse d'inviter l'étranger à s'exprimer avant de prendre une décision qui lui cause grief ; que seule une telle invitation offre une possibilité effective et utile à la requérante de faire valoir son point de vue (voir en ce sens et par analogie l'arrêt n° 230.256 du 19 février 2015 du Conseil d'Etat) ;

Que ces différentes obligations résultent de l'obligation générale - déduite du principe général de bonne administration - qui s'impose à la partie adverse de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier et de ne pas pouvoir prendre une décision contredisant certains éléments objectifs du dossier ;

Que, en l'espèce, force est de constater que tel n'est pas le cas ;

Que la partie adverse n'a pas pris en considération le non-respect des droits de la défense du requérant dans sa procédure pénale ;

Que, pour toutes ces raisons, le droit d'être entendu, principe général de droit de l'Union, ainsi que le principe général de droit administratif audi alteram parte, ont été violés et que la décision doit être annulée ;

Qu'il faut en outre rappeler que, dans un arrêt récent n°233.257 du 15 décembre 2015, le Conseil d'Etat a jugé que l'Office des étrangers doit inviter l'étranger à exposer préalablement son point-de-vue par rapport à une interdiction d'entrée avant la prise de cette décision, et ce même si (et ce n'est même pas le cas en l'espèce) la personne a déjà été entendue par rapport à l'ordre de quitter le territoire, ce qui est jugé insuffisant :

« Le droit pour toute personne d'être entendue, afin de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense, applicable en l'espèce.

La circonstance que la partie adverse [ndlr : l'étranger] ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter le territoire n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée. Comme cela a été précisé, il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents. Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendue

impliquait que le requérant [ndlr : l'Etat belge] l'invitât à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter.

Le premier juge a donc pu décider légalement que le principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense n'a pas été respecté par le requérant car la partie adverse n'a pu faire valoir son point de vue qu'à l'égard de l'ordre de quitter le territoire et non à propos de l'interdiction d'entrée. (...) » ;

Que la décision attaquée doit être annulée ;

Que, pour toutes ces raisons, moyen est fondé en sa première branche ;

[...] A titre subsidiaire : application de l'article 159 de la Constitution

EN CE QUE, même si, par impossible, Votre Conseil considérait que le moyen n'était pas fondé en ses deux premières branches, il faudrait tout de même constater que la décision attaquée est uniquement fondée sur l'existence d'un ordre de quitter le territoire sans délai, joint en pièce 4 du présent recours ;

ALORS QUE cet ordre de quitter le territoire est attaqué par la partie requérante dans le cadre d'un recours séparé introduit devant Votre Conseil ;

Que, dans ce recours, la partie requérant postule l'illégalité de cet ordre de quitter le territoire, qui viole les dispositions suivantes :

- Des articles 1, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

- Des articles 7, al. 1, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

- Des articles 3 et 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

- Du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union européenne, et en particulier du droit d'être entendu dans toute procédure relative à sa demande, reprise à l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

- Du principe d'audition préalable (audi alteram partem)

- Du principe général de bonne administration, en ce qu'il consiste entre autres en une obligation de motiver une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier ;

- Du principe général de prudence ;

- Du principe général de sécurité juridique et de confiance légitime ;

- Du principe général de proportionnalité.

Que l'intégralité du développement du moyen dans le cadre de ce recours séparé contre l'ordre de quitter le territoire doit être ici tenu pour intégralement reproduit ;

Que l'ordre de quitter le territoire sur lequel repose exclusivement la décision attaquée d'interdiction d'entrée étant illégal, il revient à Votre conseil de l'écarter sur base de l'article 159 de la Constitution et, en conséquence, de constater que l'interdiction d'entrée attaquée par le présent recours ne repose plus sur aucune motivation légalement acceptable ;

Que la décision doit dès lors être annulée ;

Que le moyen est fondé."

2.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Er wordt vervolgens geduïd dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel is gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, meer specifiek nu verzoeker

door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. In dit verband wordt gerefereerd aan het gegeven dat verzoeker zich verdacht heeft gemaakt aan verdachte handelingen en gedrag in verband te brengen met gewelddadig radicalisme. Er wordt verwezen naar een nummer van proces-verbaal van de lokale politie van Charleroi en gewezen op de maatschappelijke impact en de ernst van dergelijke feiten. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te schaden waar hij zich verdacht heeft gemaakt aan verdachte handelingen en gedrag in verband te brengen met gewelddadig radicalisme. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker stelt de motivering van de bestreden beslissing niet te begrijpen, waar de hem ten laste gelegde feiten niet nader worden geduid en waar het betreffende proces-verbaal niet wordt gevoegd. In dit verband benadrukt de Raad evenwel dat een mogelijke leemte in de feitelijke overwegingen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien blijkt dat dit verzuim de belangen van verzoeker niet heeft geschaad (RvS 4 oktober 1994, nr. 49.427), hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat hij reeds kennis kreeg van de inhoud van dit proces-verbaal kort na de afwijzing van zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal en dus voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing. Bij het opstellen van zijn verzoekschrift had verzoeker een volledige kennis van de inhoud van het betreffende proces-verbaal waarop verweerder zich steunde om tot zijn vaststelling te komen dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij was aldus in ieder geval in staat op nuttige wijze en met kennis van zaken in rechte op te komen tegen de voorziene motivering in de bestreden beslissing.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker op voldoende wijze toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit deze wetsbepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (“gaat gepaard”), en hiervan enkel kan afwijken omwille van humanitaire redenen.

Verzoeker betoogt dat de rechtsgrond op basis waarvan het inreisverbod is opgelegd, niet geschikt is. Hij wijst er op dat in de motivering niet wordt gerefereerd aan een gebrek aan termijn voor vrijwillig vertrek maar enkel aan het feit dat hij wordt verdacht van een gedrag dat in verband is te brengen met gewelddadig radicalisme. In de bestreden beslissing wordt evenwel op duidelijke wijze aangegeven dat deze beslissing gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 7 december 2016 alsook dat een inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Deze motivering volstaat opdat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de grond op basis waarvan het inreisverbod is opgelegd, met name nu hem in de verwijderingsmaatregel van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Nu verzoeker de concrete redenen – zowel in rechte als in feite – waarom hem voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegekend reeds kon lezen in de verwijderingsmaatregel van dezelfde datum die hem ook terzelfdertijd met de thans bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, kan ook niet worden ingezien dat deze in de thans bestreden beslissing in hun geheel dienden te worden herhaald. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de voorziene rechtsgrond om het inreisverbod op te leggen niet geschikt zou zijn.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op de verwijderingsmaatregel van dezelfde datum waarmee de thans bestreden beslissing gepaard gaat. Hij verwijst hierbij ook naar het beroep, en de hierin ontwikkelde middelen, dat hij bij de Raad tegen deze verwijderingsmaatregel heeft ingediend. Hij beroept zich op de exceptie van onwettigheid van artikel 159 van de Grondwet. De Raad wijst er allereerst op dat deze verwijderingsmaatregel niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Er wordt verder verwezen naar het arrest nr. 186 634 van 9 mei 2017 van de Raad waarin deze grieven worden behandeld door de Raad, doch waarbij het beroep wordt verworpen. Dit onderdeel van het middel kan aldus niet worden weerhouden.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat zijn situatie wordt gekenmerkt door humanitaire redenen die ten onrechte niet in rekening zouden zijn gebracht of die zich alsnog konden verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod.

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweer beschikt op dit punt over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij het bestuur rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dit brengt een motiveringsplicht met zich mee (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad herhaalt dat – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend – wel degelijk ook formeel werd gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Zo wordt geduid dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel is gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde,

meer specifiek nu verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. In dit verband wordt gerefereerd aan het gegeven dat verzoeker zich verdacht heeft gemaakt aan verdachte handelingen en gedrag in verband te brengen met gewelddadig radicalisme. Er wordt verwezen naar een nummer van proces-verbaal van de lokale politie van Charleroi en gewezen op de maatschappelijke impact en de ernst van dergelijke feiten.

Op verzoekers kritiek dat de motivering van de bestreden beslissing niet te begrijpen is waar de hem ten laste gelegde feiten niet nader worden geduid en waar het betreffende proces-verbaal niet wordt gevoegd, werd reeds ingegaan.

Verzoeker is daarnaast van mening dat een lezing van het betreffende proces-verbaal niet toelaat te besluiten dat de feiten van gewelddadig radicalisme vaststaan. Hij betreft hierbij het gegeven dat hij op geen enkel ogenblik is gehoord inzake deze feiten en hij geen toegang had tot zijn strafrechtelijk dossier. Hij ontkent absoluut en formeel elk verband tussen zijn gedrag en het gewelddadig radicalisme.

De Raad benadrukt allereerst dat op lezing van de bestreden beslissing verweerder niet zozeer aangeeft dat verzoeker reeds gewelddadige feiten die verband houden met radicalisme heeft gepleegd, wel dat hij gedrag vertoont dat hiermee in verband kan worden gebracht en dat aldus, en gelet op de maatschappelijke impact en de ernst van dergelijke feiten, hij door zijn gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde.

Er dient in casu te worden aangenomen dat werd overgegaan tot het opstellen van een proces-verbaal wegens verdachte handelingen en gedrag in verband te brengen met gewelddadig radicalisme, naar aanleiding van een melding van een centrumdirecteur van solide en geloofwaardige getuigenissen van overige centrumbewoners dat verzoeker radicaliseerde en meer bepaald dat hij virulente uitspraken deed over Belgen en westerlingen in het algemeen, hij de Taliban ondersteunt, hij een terroristische aanslag in Duitsland goedkeurde en hierbij verklaarde dat alle niet-moslims moeten worden gedood, hij een broer verloor tijdens zijn reis naar België, hij druk uitoefende op andere Afghaanse bewoners tijdens de ramadan om deze strikt te volgen en te bidden, bewoners van een eerder centrum waar verzoeker verbleef aangaven dat verzoeker daar gelijkaardige betogen hield, hij opschepte dat hij klaar is tot actie over te gaan en westerlingen te doden en hij een moskee bezoekt die de radicale islam aanhangt en andere bewoners aanmoedigt ook deze moskee te bezoeken. De centrumdirecteur maakte hierbij ook filmisch bewijsmateriaal over aan de politie. In het betreffende proces-verbaal wordt door de lokale politie van Charleroi in het bijzijn van een tolk vervolgens een vertaling gemaakt van het voorgelegde filmisch materiaal.

De Raad stelt vast dat verweerder op zich niet is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens waar hij vaststelde dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal wegens verdachte handelingen en gedrag in verband te brengen met gewelddadig radicalisme. Verzoeker ontkent weliswaar elk verband tussen zijn gedrag en het gewelddadig radicalisme, doch dit doet geen afbreuk aan het bestaan van dit proces-verbaal met betrekking tot verzoeker. Vraag rijst vervolgens of verweerder op basis van dit proces-verbaal en de daarin opgenomen vaststellingen tot het besluit kon komen dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat in zaken waarin effectief sprake is van concrete gedragingen in verband te brengen met gewelddadig radicalisme, zulks in redelijkheid kan volstaan om een gevaar voor de openbare orde aan te nemen zonder dat reeds sprake is van effectieve gewelddaden. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker zich thans in zijn middel beperkt tot een loutere ontkenning dat er een verband is tussen zijn gedrag en het gewelddadig radicalisme. Aan de hand van een dergelijke loutere ontkenning toont verzoeker evenwel nog niet aan dat verweerder in zijn geval kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij op basis van het gegeven dat hij het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal wegens gedrag in verband te brengen met gewelddadig radicalisme naar aanleiding van een melding van een centrumdirecteur van solide en geloofwaardige getuigenissen van overige centrumbewoners dat verzoeker radicaliseerde en onder meer een eerdere terroristische aanslag in Duitsland goedkeurde en opschepte klaar te zijn tot actie over te gaan en waarin filmisch materiaal in het bijzijn van een tolk wordt vertaald, heeft geoordeeld dat er voldoende grond is om aan te nemen dat het gedrag in verband is te brengen met gewelddadig radicalisme en verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Op geen enkele wijze verduidelijkt verzoeker zijn standpunt en brengt hij op dit punt concrete argumenten naar voor die maken dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn vaststelling kon komen dat hij door zijn gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. De Raad wijst er op dat bij de invulling van het begrip openbare orde het bestuur over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en het verzoeker toekomt met concrete argumenten aan

te tonen dat het bestuur deze discretionaire bevoegdheid op kennelijk onredelijke wijze heeft ingevuld. Op dit punt blijft hij in gebreke.

Wezenlijk deed de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op dit punt ook niets anders dan een reeds eerder ingenomen standpunt ter zake van de staatssecretaris zelf hernemen, nu bij beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2016 verzoeker reeds voorlopig ter beschikking werd gesteld van de Regering tot er een definitieve beslissing werd genomen inzake zijn asielaanvraag en dit ter vrijwaring van de openbare orde en van de nationale veiligheid. Ook hier werd geduid dat verzoeker zich verdacht heeft gemaakt aan verdachte handelingen en gedrag in verband te brengen met gewelddadig radicalisme, feiten waarvoor op 28 juli 2016 door de lokale politie van Charleroi een proces-verbaal werd opgesteld. Het is niet betwist dat verzoeker tegen deze ingrijpende vasthoudingsmaatregel ingegeven door een vrijwaring van de openbare orde en nationale veiligheid niet in beroep ging en zich hiertegen aldus niet verzette.

Verzoeker wijst er nog op dat hij op geen enkel ogenblik – ook niet in het kader van het strafrechtelijke onderzoek – is gehoord inzake deze feiten en hij geen toegang had tot zijn strafrechtelijk dossier. Zoals verweerder evenwel correct opmerkt, verhindert het gegeven dat het strafrechtelijke onderzoek nog loopt waardoor verzoeker nog geen toegang had tot zijn strafrechtelijke dossier en hij in het kader van dit onderzoek nog niet werd gehoord, op zich nog niet dat verweerder welbepaalde administratieve gevolgen verbindt aan bepaalde feiten of gedragingen waarvan hij kennis krijgt. Verzoeker erkent bovendien dat hij na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal inzake zijn asielaanvraag reeds kennis heeft kunnen nemen van het betreffende proces-verbaal en hij aldus kennis heeft van de concrete elementen vervat in dit proces-verbaal op basis waarvan wordt vastgesteld dat hij een gevaar kan vormen voor de openbare orde derwijze dat hij er zich ook tegen kan verdedigen. Verzoeker maakt aan de hand van zijn betoog nog niet aannemelijk dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of gelet op de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen, te meer nu hij ook niet overtuigt dat enig horen dan nuttige gegevens had kunnen opleveren of een ander licht had kunnen werpen op de zaak. In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat in zijn situatie ten onrechte geen rekening is gehouden met het gegeven dat hij in de strafrechtelijke zaak nog niet was gehoord.

Op geen enkele wijze geeft verzoeker in zijn middel bovendien aan dat hij tijdens zijn korte verblijf in België, dat steeds precair was gelet op de hangende asielaanvraag, enige banden of belangen op het Schengengrondgebied heeft opgebouwd die maken dat hij binnen een kortere termijn in de mogelijkheid moet zijn om te kunnen terugkeren naar het Schengengrondgebied. Op geen enkele wijze geeft hij aan hier een privé- of gezinsleven te hebben opgebouwd of hier concrete belangen te hebben. Er blijkt aldus niet dat verweerder enige relevante omstandigheid ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. De Raad merkt vervolgens op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012,

Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van het inreisverbod voor een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Door een loutere ontkenning van het gegeven dat hij zich verdacht maakte aan verdachte handelingen en gedrag in verband te brengen met gewelddadig radicalisme of door op algemene wijze aan te geven dat hij van mening is dat gelet op de vermeldingen in het proces-verbaal een dergelijke vaststelling niet kan worden gedaan, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, indien gehoord, wezenlijk nog nuttige elementen had kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het beslissingsproces of die een ander licht konden werpen op de zaak. In dit verband dient, zoals verweerder correct opmerkt, ook te worden aangestipt dat verzoeker reeds sinds 5 augustus 2016 voorlopig ter beschikking was gesteld van de Regering omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Reeds sinds deze vasthoudingsmaatregel kent verzoeker het standpunt ter zake van verweerder, doch hij ging hiertegen niet in beroep. Hij geeft weliswaar aan pas na afwijzing van zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal kennis te hebben genomen van de concrete inhoud van het proces-verbaal, doch zelfs dan had hij de tijd en de kans om zijn standpunt duidelijk te maken. Hij slaagt er in het kader van huidig beroep niet in aannemelijk te maken dat hij nog nuttige elementen had kunnen aanbrengen. Aldus blijkt evenmin dat hij in dit verband nuttig kan verwijzen naar het gegeven dat hij ook in de strafrechtelijke zaak nooit werd gehoord. Hij overtuigt niet dat het onmiskenbaar is dat het horen een andere uitkomst van de administratieve procedure tot gevolg zou hebben gehad.

In zoverre verzoeker in dit verband verder aangeeft dat hij, indien gehoord, had kunnen wijzen op zijn voornemen om een cassatieberoep in te stellen bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, blijkt evenmin dat een dergelijk gegeven op zich kon leiden tot een andere uitkomst van de administratieve procedure. Er blijkt zo niet dat het instellen van een dergelijk beroep tot gevolg heeft dat hij gerechtigd is op enig verblijf of de motieven van de bestreden beslissing hun geldingskracht verliezen. Er blijkt bovendien niet dat verzoeker nog een voldoende belang heeft bij dit betoog, waar het op 27 december 2016 ingestelde cassatieberoep bij beschikking nr. 12.311 van 2 februari 2017 door de Raad van State niet-toelaatbaar werd verklaard en aldus intussen, en dit voorafgaandelijk aan verzoekers effectieve repatriëring, de asielprocedure definitief werd afgesloten.

Verzoeker wijst verder op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, doch zonder dat hij aannemelijk maakt dat hij in dit verband – indien gehoord – nog nieuwe gegevens had kunnen aanbrengen in vergelijking met deze die hij reeds aanbracht in het kader van zijn asielaanvraag en die reeds voorlagen bij zowel de commissaris-generaal als de Raad in volle rechtsmacht doch werden afgewezen. Aldus maakt hij andermaal niet aannemelijk dat hij, indien gehoord, nog enig concreet gegeven had kunnen aanbrengen dat van invloed kon zijn op het beslissingsproces.

In zoverre verzoeker verwijst naar het arrest nr. 233.257 van 15 december 2015 van de Raad van State dient verder te worden vastgesteld dat in deze zaak de Raad vaststelde dat de verzoekende partij wel degelijk aannemelijk had gemaakt dat zij, indien gehoord, nog elementen had kunnen aanbrengen die nuttig waren voor de uitkomst van de procedure. Op dit punt blijft verzoeker in casu in gebreke, zodat niet blijkt dat hij dienstig kan verwijzen naar de aangehaalde rechtspraak.

Een schending van de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht waaronder in het bijzonder het hoorrecht of van het algemene rechtsbeginsel '*audi alteram partem*' kan niet worden aangenomen.

2.2.4. In zoverre verzoeker zich beroept op het '*voorzichtigheidsbeginsel*' ('*principe général de prudence*') lijkt hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In het licht van hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de toelichting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker verbindt deze aangevoerde schending met het volgens hem miskende hoorrecht, doch wat dit betreft kan worden verwezen naar voorgaande bespreking. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.5. Nu verzoeker de vaststelling niet weerlegt hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, niet blijkt dat hij concrete belangen heeft op het Schengengrondgebied en daarenboven – gelet ook op de verdere bespreking van het middel – niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op hogere rechtsnormen, kan niet worden vastgesteld dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

2.2.6. Verzoeker beroept zich nog op een schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Enige concrete toelichting betreffende de wijze waarom deze beginselen zouden zijn miskend door het nemen van de bestreden beslissing, ontbreekt evenwel. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.7. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Daargelaten de vraag of verzoeker zich in casu dienstig kan beroepen op artikel 3 van het EVRM – nu de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft doch enkel inhoudt dat verzoeker gedurende drie jaar wordt verboden het Schengengrondgebied binnen te komen en er te verblijven – merkt de Raad op dat verzoeker in ieder geval nalaat om een miskenning van dit verdragsartikel met concrete argumenten aannemelijk te maken. Er moet bovendien worden geduid dat het feit dat de Raad in zijn arrest nr. 179 056 van 7 december 2016 reeds oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat werd vastgesteld dat hij geen risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

2.2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS